

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
TUZLANSKI KANTON

KANTONALNI SUD U TUZLI

Broj: 126 0 K 219847 25 Kž

Tuzla, 10.06.2026. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE !

Kantonalni sud Tuzli u vijeću sastavljenom od sudija Samira Jusičića kao predsjednika vijeća, Merside Sušić i Merime Gutić, kao članova vijeća, uz učešće zapisničara Amele Pašić, u krivičnom predmetu protiv optuženih G.G. i S.Š. zbog krivičnog djela Primanje dara ili drugih oblika koristi iz člana 380. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, u sticaju sa krivičnim djelom Zlostavljanje u obavljanju službe iz člana 182. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine i u sticaju sa krivičnim djelom Krivotvorenje službene isprave iz člana 389. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, u vezi sa članom 54. istog Zakona, odlučujući o žalbama tužitelja Kantonalnog tužiteljstva Tuzlanskog kantona i branitelja optuženih advokata Stjepana Čaćića iz Tuzle, izjavljene protiv presude Općinskog suda u Lukavcu broj: 126 0 K 219847 24 K od 06.01.2025.godine, u sjednici vijeća održanoj dana 10.06.2026. godine u prisustvu optuženih G.G. i S.Š. i njihovog branitelja Čaćić Stjepana advokata iz Tuzle, a u odsustvu uredno obaviještenog tužitelja Kantonalnog tužiteljstva Tuzlanskog kantona, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Djelimičnim uvažavanjem žalbi tužitelja Kantonalnog tužiteljstva Tuzlanskog kantona i branitelja optuženih G.G. i S.Š., presuda Općinskog suda u Lukavcu broj: 126 0 K 219847 24 K od 06.01.2025. godine, u odnosu na optuženog G.G., u tački 1.1. izreke te presude se preinačava u odluci o kazni, tako što se optuženom G.G. na osnovu člana 50. tačka b) i člana 51. stav 1. tačka d) Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine za krivično djelo Primanje dara ili drugih oblika koristi iz člana 380. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, za koje krivično djelo je oglašen krivim tom presudom, utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca, te mu se uzimaju kao utvrđene kazne iz prvostepene presude za krivična djela za koje je oglašen krivim i to za krivično djelo Zlostavljanje u obavljanju službe iz člana 182. u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca, za krivično djelo Krivotvorenje službene isprave iz člana 389. stav 1. a u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, kazna zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci, te se optuženi G.G. primjenom odredbe člana 54. stav 2. tačka b) Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine osuđuje na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 11 (jedanaest) mjeseci, a u odnosu na optuženog S.Š. presuda se preinačava u odluci o sigurnosnoj mjeri i na osnovu odredbe člana 76. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine prema optuženom S.Š. se izriče sigurnosna mjera zabrana obavljanja dužnosti službene osobe – policijskog službenika MUP TK, Policijska stanica Lukavac, kao i u bilo kojoj Agenciji za provođenje Zakona na području Bosne i Hercegovine u trajanju od 1 (jedne) godine.

U preostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmijenjena.

O B R A Z L O Ž E N J E

Presudom Općinskog suda u Lukavcu broj: 126 0 K 219847 24 K od 06.01.2025. godine optuženi G.G. oglašen je krivim da je počinio krivično djelo Primanje dara ili drugih oblika koristi iz člana 380. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: KZ FBiH) (opisano pod tačkom 1.1. izreke presude), u sticaju sa krivičnim djelom Zlostavljanje u obavljanju službe iz člana 182. KZ FBiH i u vezi sa članom 31 istog zakona (opisano pod tačkom 2. izreke presude) i u sticaju sa krivičnim djelom Krivotvorenje službene isprave iz člana 389. stav 1. KZ FBiH u vezi sa članom 31 KZ FBiH, sve u vezi sa članom 54. KZ FBiH, a optuženi S.Š. oglašen krivim za krivično djelo Zlostavljanje u obavljanju službe iz člana 182. KZ FBiH i u vezi sa članom 31 istog zakona (opisano pod tačkom 2 izreke presude), u sticaju sa krivičnim djelom Krivotvorenje službene isprave iz člana 389. stav 1. KZ FBiH u vezi sa članom 31. KZ FBiH, sve u vezi sa članom 54. KZ FBiH, pa su optuženom G.G. primjenom navedenih zakonskih odredbi i uz primjenu odredaba iz člana 300. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZKP FBiH), i odredbi članova 6., 7., 41., 42., 43., 49. i 54. KZ FBiH, utvrđene pojedinačne kazne za krivična djela počinjena u sticaju i to za krivično djelo Primanje dara ili drugih oblika koristi iz člana 380. stav 1. KZ FBiH (opisano pod tačkom 1.1. izreke presude) kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, za krivično djelo Zlostavljanje u obavljanju službe iz člana 182. KZ FBiH u vezi sa članom 31. KZ FBiH (opisano pod tačkom 2. izreke presude), kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca, a za krivično djelo Krivotvorenje službene isprave iz člana 389. stav 1. KZ FBiH u vezi sa članom 31. KZ FBiH (opisano pod tačkom 3 izreke presude) kazna zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci, te na osnovu navedenih zakonskih odredbi, te uz primjenu odredbe člana 54. stav 2. tačka b) KZ FBiH optuženom G.G. izrečena je jedinstvena kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 7 (sedam) mjeseci, a optuženom S.Š. su primjenom navedene zakonske odredbe i uz primjenu odredaba iz člana 300. ZKP FBiH i odredbi članova 6., 7., 41., 42, 43, 49, 54 KZ FBiH utvrđene kazne zatvora i to za krivično djelo Zlostavljanje u obavljanju službe iz člana 182. KZ FBiH u vezi sa članom 31. KZ FBiH (opisano pod tačkom 2 izreke presude), kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca, za krivično djelo Krivotvorenje službene isprave iz člana 389. stav 1. KZ FBiH u vezi sa članom 31. KZ FBiH (opisano pod tačkom 3. izreke presude) kazna zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci i na osnovu navedenih zakonskih odredbi, te uz primjenu odredaba člana 60. i 62. KZ FBiH optuženom S.Š., izrečena je uvjetna osuda kojom mu je utvrđena jedinstvena kazna zatvora u trajanju od 8 (osam) mjeseci i istovremeno određeno da se ta kazna neće izvršiti ako optuženi za vrijeme od 5 (pet) godina od dana pravomoćnosti presude ne učini novo krivično djelo. Istom presudom na osnovu odredbe člana 76. KZ FBiH optuženom G.G. je izrečena sigurnosna mjera zabrana obavljanja dužnosti službene osobe - policijskih službenika MUP TK-a, Policijska stanica Lukavac, kao i u bilo kojoj Agenciji za provođenje zakona na području Bosne i Hercegovine u trajanju od 1 godine i 6 (šest) mjeseci, s tim da se vrijeme provedeno na izdržavanju kazne zatvora ne uračunava u vrijeme trajanja ove sigurnosne mjere. Istom presudom na osnovu odredbe člana 380. stav 4. KZ FBiH u vezi s odredbom člana 114. stav 1. i članom 115. stav 1. KZ FBiH, a u vezi sa odredbom člana 10. stav 1. i članom 11. stav 1. Zakona o oduzimanju nezakonito stečene imovine krivičnim djelom od optuženog G.G. se oduzima novčani iznos od 10,00 KM, koji iznos postaje vlasništvo Federacije Bosne i Hercegovine, a optuženi G.G. obavezuje se da isplati iznos od 10,00 KM u prihod budžeta Federacije BiH u roku od 15 dana od dana pravomoćnosti presude.

Istom presudom na temelju odredbe člana 299. tačka c) ZKP FBiH, optuženi S.Š. je oslobođen od optužbe da je počinio krivično djelo Primanje dara ili drugih oblika koristi iz

člana 380. stav 1 KZ FBiH, te je odbijen prijedlog Kantonalnog tužiteljstva Tuzlanskog kantona da se na osnovu člana 76. KZ FBiH prema optuženom S.Š. izrekne sigurnosna mjera zabrane vršenja poziva, djelatnosti ili dužnosti.

Na osnovu odredbe člana 212. ZKP FBiH oštećeni Š.D.1 je upućen da imovinskopравни zahtjev u cjelini može ostvarivati u parničnom postupku, a na osnovu odredbe člana 202. stav 4. ZKP FBiH optuženi su oslobođeni obaveze da naknade troškove krivičnog postupka.

Protiv navedene presude blagovremeno je žalbu izjavio tužitelj Kantonalnog tužiteljstva Tuzlanskog kantona (u daljem tekstu: kantonalni tužitelj) zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka i odluke o krivičnopravnoj sankciji, sa prijedlogom da se njegova žalba uvaži i pobijana presuda u njenom oslobađajućem dijelu u odnosu na optuženog S.Š. ukine i predmet u tom dijelu vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje, a da se u odnosu na optuženog G.G. prvostepena presuda preinači u odnosu na krivično djelo Zlostavljanje u obavljanju službe iz člana 182. a u vezi sa članom 31. KZ FBiH, tako da se optuženom G.G. za ovo krivično djelo utvrdi kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, a za krivična djela Primanje dara ili drugih oblika koristi iz člana 380. stav 1. KZ FBiH i krivično djelo Krivotvorenje službene isprave iz člana 389. stav 1. KZ FBiH uzmu kao utvrđene kazne iz prvostepene presude i optuženom G.G. izrekne jedinstvena kazna zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 3 (tri) mjeseca, a optuženom S.Š. za krivično djelo Zlostavljanje u obavljanju službe iz člana 182. KZ FBiH utvrdi kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, a za krivično djelo Krivotvorenje službene isprave iz člana 389. stav 1. KZ FBiH, uzme utvrđena kazna iz prvostepene presude i da mu se izrekne jedinstvena kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 3 (tri) mjeseca, kao i da mu se izrekne sigurnosna mjera zabrana vršenja poziva djelatnosti ili dužnosti u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci.

Branitelj optuženih G.G. i S.Š., advokat Stjepan Čaćić iz Tuzle (u daljem tekstu: branitelj optuženih) pobija prvostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k), i) i j) ZKP FBiH, povrede Krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnopravnoj sankciji, sa prijedlogom da se njegova žalba uvaži, pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje, ili da se pobijana presuda preinači u odnosu na optuženog G.G. tako da će mu se izreći uvjetna osuda, ili jedinstvena kazna zatvora u trajanju kraćem od 1 (jedne) godine i 7 (sedam) mjeseci, a optuženog S.Š. izrekne uvjetna osuda sa kraćim rokom provjeravanja, kao i da se prvostepena presuda preinači u odnosu na sigurnosnu mjeru i optuženom G.G. ukine sigurnosna mjera zabrana obavljanja dužnosti službene osobe – policijski službenik MUP TK, PS Lukavac, kao i u bilo kojoj Agenciji za provođenje zakona na području BiH, koja mu je izrečena prvostepenom presudom.

Branitelj optuženih podnio je pismeni odgovor na žalbu kantonalnog tužitelja u kojem je predložio da se žalba kantonalnog tužitelja odbije kao neosnovana.

Na sjednici vijeća ovog suda, održanoj u smislu odredbe člana 319. stav 3. ZKP FBiH, u odsustvu uredno obaviještenog kantonalnog tužitelja, a u prisutnosti optuženih G.G. i S.Š., kao i branitelja optuženih, branitelj optuženih je izjavio da ostaje kod svih navoda i prijedloga iz žalbe i pismenog odgovora na žalbu kantonalnog tužitelja. Optuženi su prihvatili navode svog branitelja iz žalbe i pismenog odgovora na žalbu kantonalnog tužitelja.

Ovaj sud je ispitao prvostepenu presudu u dijelu u kojem se pobija žalbama kantonalnog tužitelja i branitelja optuženih i po službenoj dužnosti u smislu člana 321. ZKP FBiH, pa je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Žalbom branitelja optuženih prvostepena presuda u njenom osuđujućem dijelu se pobija zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka i) ZKP FBiH. Prema mišljenju branitelja optuženih ona je učinjena, jer je prvostepeni sud zasnova presudu na zapisniku o prepoznavanju osoba od strane svjedoka Š.D.1 koji je pribavljen na nezakonit način, to jeste protivno odredbi člana 99. stav 3. ZKP FBiH. Naime, branitelj optuženih navedeni propust vidi u tome da su se prilikom prepoznavanja u grupi nalazila lica koja očigledno nisu policijski službenici, jer im uniforme nisu bile adekvatno zakopčane, posebno ako se ima u vidu da je svjedok oštećeni Š.D.1 došao u PS Lukavac zajedno sa svojim ocem da bi prijavio krivični događaj, gdje su se nalazili sami optuženi, pa je samim time mogao zapamtiti lica optuženih, što dodatno ukazuje na nezakonitost radnje prepoznavanja.

Prema odredbi člana 312. stav 1. tačka i) ZKP FBiH bitna povreda odredaba krivičnog postupka postoji ako se presuda zasniva na dokazu na kome se po odredbama tog zakona ne može zasnivati presuda. Za ustanovljenje postojanja ove bitne povrede odredaba krivičnog postupka neophodno je utvrditi da je presuda zasnovana na dokazu za koji je u zakonu izričito navedeno da se na njemu ne može zasnivati sudska odluka ili na dokazu pribavljenom povredama ljudskih prava i sloboda propisanih Ustavom i Međunarodnim ugovorima koje je Bosna i Hercegovina ratifikovala ili bitnim povredama ZKP FBiH (član 11. stav 2. ZKP FBiH). Branitelj optuženih u žalbi ističe da je prvostepeni sud na gore navedeni način povrijedio odredbu člana 99. stav 3. ZKP FBiH, međutim ZKP FBiH ne propisuje izričito da povreda odredbe člana 99. stav 3. tog zakona ima za posljedicu nemogućnost zasnivanja presude na dokazu koji je pribavljen uz povredu te odredbe. Stoga, postupanje suprotno odredbi člana 99. stav 3. ZKP FBiH, može imati karakter bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka i) ZKP FBiH, samo ukoliko povreda te odredbe predstavlja istovremeno povredu ljudskih prava i osnovnih sloboda propisanih Ustavom i Međunarodnim ugovorima koje je Bosna i Hercegovina ratifikovala, odnosno bitnu povredu ZKP FBiH u smislu člana 11. stav 2. ZKP FBiH. Kako branitelj optuženog G.G. u žalbi nije iznio tvrdnju da povreda odredbe člana 99. stav 3. ZKP FBiH predstavlja istovremeno i povredu ljudskih prava i osnovnih sloboda, odnosno bitnu povredu ZKP FBiH, u smislu člana 11. ZKP FBiH, te sljedstveno tome, ni razloge zbog kojih bi povreda odredbe člana 99. stav 3. ZKP FBiH imala za posljedicu nemogućnost zasnivanja presude na tom dokazu pribavljenom uz povredu te zakonske odredbe, pa iz navedenih razloga ovaj sud nije bio u mogućnosti da ispita osnovanost žalbenog navoda branitelja optuženog G.G., da je prvostepeni sud učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka i) ZKP FBiH, zasnivanjem presude na zapisniku o prepoznavanju osoba koji je sačinjen prilikom prepoznavanja od strane Š.D.1.

Pobijajući prvostepenu presudu u njenom osuđujućem dijelu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka j) ZKP FBiH, branitelj optuženih u žalbi navodi da je potvrđenom optužnicom pod tačkom 2. optuženima G.G. i S.Š. na teret stavljeno da su počinili krivično djelo Zlostavljanje u obavljanju službe iz člana 182. KZ FBiH, a da je prvostepeni sud izrekom presude pod tačkom 2. optužene G.G. i S.Š. oglasio krivim za krivično djelo Zlostavljanje u obavljanju službe iz člana 182. KZ FBiH u vezi sa članom 31. istog Zakona, odnosno za ono djelo za koje nisu optuženi.

Ovi žalbeni prigovori branitelja optuženih nisu osnovani.

Naime, odredbom člana 295. ZKP FBiH stavom 1. je propisano da se presuda može odnositi samo na osobu koja je optužena i samo na djelo koje je predmet optužbe, sadržane u potvrđenoj, odnosno na glavnom pretresu izmijenjenoj optužnici, a stavom 2. istog člana je propisano da sud nije vezan za prijedloge tužitelja u pogledu pravne ocjene djela, zbog čega

ovaj sud nalazi da izvršenim izmjenama u pogledu pravne ocjene djela nije povrijeđeno pravilo vezanosti presude za optužbu, posebno ako se ima u vidu da iz samog činjeničnog dijela optužnice opisane pod tačkom 2. proizilazi da su optuženi djelovali kao saizvršitelji, zbog čega se ne mogu prihvatiti osnovanim žalbeni prigovori branitelja optuženog da je počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka j) ZKP FBiH.

Pobijajući prvostepenu presudu u odnosu na osuđujući dio presude, branitelj optuženih u žalbi ukazuje da je izreka pobijane presude pod tačkom 1. nerazumljiva, jer u istoj nisu navedene registarske tablice navedenih vozila, niti se u istoj navodi ko je vlasnik navedenih vozila, a kada je u pitanju tačka 3. izreke presude, branitelj optuženih u žalbi navodi da je u istoj navedeno da je Š.D.2 počinio prekršaj iz člana 13. Odluke o bezbjednosti i organizaciji saobraćaja na putevima općine Lukavac broj: 01-02-1622/21 od 30.06.2021. godine, jer takav prekršaj ne postoji i prekršaji se ne određuju Odlukom, nego zakonskim propisima. Nadalje, žalbom ukazuje da u izreci presude u njenom osuđujućem dijelu u tački 2., nije navedeno koje radnje su svaki od optuženih preduzeli i ista ne sadrži opis saizvršilačkog postupanja optuženih, iako su optuženi oglašeni krivim za krivično djelo Zlostavljanje u obavljanju službe iz člana 182. a u vezi sa članom 31. KZ FBiH. Pobijajući prvostepenu presudu u okviru ovog žalbenog osnova branitelj optuženih u žalbi navodi da je izreka presude u njenom osuđujućem dijelu u tački 3. nerazumljiva, jer nije navedeno koje to radnje svaki od optuženih propustio preduzeti, a u odnosu na dio izreke pobijane presude u njenom oslobađajućem dijelu navodi da izreka nerazumljiva, jer u istoj nije vidljivo mjesto i vrijeme počinjenja krivičnog djela, koja su bitna obilježja krivičnog djela. Nadalje, u žalbi navodi da je odluka o krivnji optuženih zasnovana između ostalog i uvidom u prekršajni nalog broj: 108407784 3 na ime Š.D.1 sa datumom uručjenja 13.05.2022. godine i da mu se navedenim prekršajnim nalogom stavilo na teret da je dana 03.03.2022. godine u 17,20 sati u Lukavcu, ulica Bistaračka, upravljajući teretnim motornim vozilom krećući se lokalnim putem ulica Bistaračka u smjeru Tuzle, počinio prekršaj iz člana 211. stav 1. člana 172. stav 2. i člana 187. stav 2. ZOOPS BiH, a ne počinjenje prekršaja iz člana 13. Odluke o bezbjednosti i organizaciji saobraćaja na putevima općine Lukavac broj: 01-02-1622/21 od 30.06.2021. godine, kako se to tvrdi izrekom tačke 3. pobijane presude u njenom osuđujućem dijelu. Izrekom pobijane presude pod tačkom 1. u njenom osuđujućem dijelu proizilazi da su optuženi počinili krivično djelo dana 03.03.2022. godine u Gornjem Bistarcu, grad Lukavac oko 17,30 sat, što je suprotno od onoga što je navedeno u prekršajnom nalogu, pa smatra da je izreka presude u njenom osuđujućem dijelu proturječna razlozima u pogledu mjesta i vremena izvršenja krivičnog djela.

Ovi žalbeni prigovori branitelja optuženih nisu osnovani.

Branitelj optuženih u žalbi navodi da u tački 1. izreke pobijane presude u njenom osuđujućem dijelu nisu navedene registarske tablice teretnih motornih vozila kojima su kritične prilike upravljali Š.D.1 i Š.D.2 i da je na taj način izreka pobijane presude u tački 1. nerazumljiva. Nasuprot žalbenim prigovorima branitelja optuženih u izreci pobijane presude pod tačkom 1. jasno je navedeno kojim teretnim vozilima su upravljali Š.D.1 i Š.D.2, pa činjenica da nisu navedene registarske oznake vozila kojima su isti upravljali, ne čini izreku pobijane presude pod tačkom. 1.1. nerazumljivom, pa time nije ni učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Također su neosnovani žalbeni prigovori branitelja optuženih da je izreka pobijane presude pod tačkom 3. u njenom osuđujućem dijelu nerazumljiva, koju vidi u tome što je u istoj navedeno da je Š.D.2 počinio prekršaj iz člana 13. Odluke o bezbjednosti i organizaciji saobraćaja na putevima općine Lukavac broj: 01-02-1622/21 od 30.06.2021. godine, jer takav prekršaj ne postoji prema zakonskim propisima, jer navedeno krivično djelo za koje su oglašeni

krivim optuženi G.G. i S.Š. tačkom 3. izreke presude nije vezano za blanketni propis, pa stoga nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Neosnovano se žalbom branitelja optuženih ukazuje da je izreka pobijane presude pod tačkom 3. u njenom osuđujućem dijelu nerazumljiva, jer u istoj nije navedeno koje su radnje svaki od optuženih propustili učiniti, jer iz iste jasno proizilazi da su optuženi djelovali kao saizvršitelji, da su kritičnog dana zajedno bili u patroli, da je G.G. izvršio zaustavljanje vozila, a da je propust na strani oba optužena taj, jer nisu u službeni ispravu unijeli da je počinjen prekršaj od strane Š.D.2, pa stoga nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Nisu osnovani ni žalbeni prigovori branitelja optuženih da tačka 2. izreke pobijane presude u njenom osuđujućem dijelu ne sadrži naznačenje da su optuženi postupali po prethodnom dogovoru i da je time izreka nerazumljiva, obzirom da iz izreke pobijane presude pod tačkom 2. u njenom osuđujućem dijelu su jasno navedene radnje koje su preduzeli optuženi kritične prilike da su navedene radnje preduzeli istovremeno, što ukazuje da iz izreke presude pod tačkom 2. proizilazi njihovo svojstvo kao saizvršiteljima, tako da okolnost da izreka pod tačkom 2. pobijane presude u njenom osuđujućem dijelu ne sadrži naznačenje da su postupali po prethodnom dogovoru ne čini izreku nerazumljivom i time nije počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Također, se neosnovano žalbom branitelja optuženih ukazuje da je izreka pobijane presude protivrječna razlozima, koju vidi u tome da je u prekršajnom nalogu na ime Š.D.1 navedeno vrijeme 17,20 sati, a da je u izreci pod tačkom 1. izreke navedeno vrijeme učinjenja krivičnog djela 17,30 sati.

Izrekom pobijane presude pod tačkom 1. je navedeno da se kritični događaj desio 03.03.2022. godine u 17,30 sati.

U obrazloženju presude (strana 10.) prvostepeni sud je naveo da je izvršio preciziranje činjeničkog opisa optužnice u odnosu na onaj koji je dat u optužnici u skladu sa izvedenim dokazima na način da je navedeno vrijeme izvršenja krivičnog djela oko 17,30 sati, te dao razloge koje su ga opredijelile za izmjenu činjeničnog opisa u odnosu na vrijeme izvršenja krivičnog djela, koje kao valjane prihvata i ovaj sud, pa time izreka pobijane presude pod tačkom 1. nije protivrječna razlozima i nije učinjena bitna povreda krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Kantonalni tužitelj pobijajući prvostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka u odnosu na oslobađajući dio presude u žalbi navodi da prvostepeni sud nije cijenio izvedene dokaze u skladu sa odredbom člana 296. stav 2. ZKP FBiH, koju vidi u tome da uopšte nije cijenio iskaz svjedoka Š.D.2 koji je svjedočio da mu je Š.D.1 tražio 10 KM kako bi isti iznos ponudio optuženom S.Š., niti je taj iskaz doveo u vezu sa iskazom Š.D.1 koji je naveo u svom iskazu da kada je ponudio optuženom S.Š. iznos od 10 KM, da mu ne piše prekršajni nalog, a da je isti rekao da je 10 KM malo da se ne pišu takve prijave, pa prema stavu kantonalnog tužitelja da je prvostepeni sud izvršio savjesnu ocjenu ovih dokaza mogao je izvesti zaključak da je optuženi S.Š. postupao u namjeri da za sebe primi dar kako ne bi izdao prekršajni nalog, ali do toga nije došlo iz razloga što je bio nezadovoljan iznosom koji mu je ponudio Š.D.1.

Ovi žalbeni prigovori kantonalnog tužitelja nisu osnovani.

Iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud izvedene dokaze cijenio u skladu sa odredbom člana 296. stav 2. ZKP FBiH; pa tako i iskaze svjedoka na koje se tužitelj poziva u žalbi. Iskaze svjedoka Š.D.1 i Š.D.2 prvostepeni sud je prihvatio i iste doveo u vezu sa materijalnim dokazima, tabelom koja je sastavni dio patrolnog naloga broj: 489, gdje je evidentirano da je zaustavljeno i kontrolisano vozilo kojim je upravljao Š.D.1 kritične prilike i na istom naznačeno da će mu biti izdat prekršajni nalog, a što u svom iskazu potvrđuje i svjedok N.P., kao i u vezu sa materijalnim dokazom, prekršajnim nalogom broj: 108407785 1 od 03.03.2022. godine iz kojeg proizilazi da je Š.D.1 izdat prekršajni nalog dana 03.03.2022. godine i utvrdio da cijeneći iskaz svjedoka Š.D.1 koji je naveo da je od Š.D.2 posudio 10 KM kako bi dao optuženom S.Š., koji je naveo da je to malo novca da ne piše prijavu, se ne može izvesti zaključak da je namjera optuženog S.Š. bila da primi dar kako bi pribavio za sebe korist. Naime i ovaj sud prihvata da to može biti indicija koja nije takvog kvaliteta da bi se mogao izvesti zaključak o krivnji optuženog S.Š. za krivično djelo Primanje dara ili drugih oblika koristi iz člana 380. stav 1. KZ FBiH.

Iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud u odnosu na ovo krivično djelo u odnosu na optuženog S.Š. cijenio sve izvedene dokaze te je na osnovu takve ocjene izveo pravilne zaključke o relevantnim činjenicama, za što je dao valjane razloge, pa i o odlučnoj činjenici koja se odnosi na nedostatak dokaza koji nesumnjivo upućuju na krivnju optuženog S.Š. za krivično djelo Primanje dara ili drugih oblika koristi iz člana 380. stav 1. KZ FBiH. Prvostepeni sud je sve izvedene dokaze savjesno cijenio u smislu člana 296. stav 2. ZKP FBiH i pravilno zaključio da nije van svake razumne sumnje dokazano da je optuženi S.Š. počinio krivično djelo Primanje dara ili drugih oblika koristi iz člana 380. stav 1. KZ FBiH, pa se neosnovano pobija prvostepena presuda od strane kantonalnog tužitelja u odnosu na oslobađajući dio presude zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. a u vezi sa članom 296. stav 2. ZKP FBiH.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog povrede Krivičnog zakona branitelj optuženog u žalbi navodi da su optuženi G.G. i S.Š. pravosnažnim rješenjem disciplinske komisije oglašeni odgovornim zbog istog kritičnog događaja, pa u navodima žalbe citira činjenični opis prekršaja, te cijeneći krivičnopravne radnje za koje su optuženi oglašeni krivim pobijanom presudom, vidljivo je da se radi o istom događaju za koji su već optuženi pravomoćno disciplinski kažnjeni, na koji način je povrijeđen Krivični zakon na štetu optuženih.

Ovi žalbeni prigovori branitelja optuženog nisu osnovani.

Tačni su navodi branitelja optuženih da su optuženi oglašeni odgovornim zbog istog događaja rješenjem disciplinske komisije MUP TK, broj: 08-06-30.3-5377/22 od 20.08.2024. godine, koje je pravomoćno dana 02.12.2024. godine. Međutim, ne može se raditi o presuđenoj stvari, jer samo na temelju pravomoćne sudske odluke (presude ili rješenja) može se ocijeniti da li se u konkretnom slučaju radi o presuđenoj stvari, pa su neosnovani žalbeni prigovori branitelja optuženih da je povrijeđen Krivični zakon na štetu optuženih.

Neosnovano se žalbom branitelja optuženih prigovara da je činjenično stanje u osuđujućem dijelu presude pogrešno i nepotpuno utvrđeno, jer iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud izveo pravilne zaključke o relevantnim činjenicama za predmetna djela, za što je dao valjane razloge, pa i o odlučnoj činjenici da je u radnjama opisanim pod tačkom 1.1. izreke presude, optuženi G.G. počinio krivično djelo Primanje dara ili drugih oblika koristi iz člana 380. stav 1. KZ FBiH i da su optuženi G.G. i S.Š. radnjama opisanim pod tačkom 2. počinili krivično djelo Zlostavljanje u obavljanju službe iz člana 182.

KZ FBiH u vezi sa članom 31. istog zakona, a radnjama opisanim pod tačkom 3. izreke presude počinili krivično djelo Krivotvorenje službene isprave iz člana 389. stav 1. KZ FBiH, u vezi sa članom 31. istog zakona, a sve u vezi sa članom 54. KZ FBiH.

Ovakav zaključak prvostepeni sud je pravilno zasnovao pretežno na iskazima saslušanih svjedoka Š.D.1 i Š.D.2, iskaza svjedokinje N.B., svjedoka N.P. i S.K., kao i materijalnih dokaza koji su navedeni na stranama od 6. do 9. obrazloženja prvostepene presude, koje dokaze je cijenio pojedinačno i u međusobnoj vezi u skladu sa odredbom člana 296. stav 2. ZKP FBiH.

U obrazloženju pobijane presude prvostepeni sud je nakon izvršene analize dokaza u odnosu na sve tačke izreke pobijane presude, dao razloge na kojima je zasnovao presudu, kojom je optužene oglasio krivim, kao i razloge zbog čega nije prihvatio iskaze osumnjičenih koje su dali u prisustvu branitelja kao dokaze odbrane, a iz obrazloženja pobijane presude u njenom osuđujućem dijelu proizilazi da je sve izvedene dokaze prvostepeni sud cijenio savjesno u smislu člana 296. stav 2. ZKP FBiH, te je nakon ocjene svakog dokaza pojedinačno i dovođenja dokaza u međusobnu vezu, pravilno utvrdio činjenično stanje, te pravilno zaključio da su se u radnjama optuženih stekla sva bitna obilježja krivičnih djela za koja su oglašeni krivim pobijanom presudom.

Dakle, činjenično stanje kako ga je utvrdio prvostepeni sud u osuđujućem dijelu presude, žalbenim prigovorima branitelja optuženih koji u žalbi vrši vlastitu ocjenu izvedenih dokaza, nije dovedeno u sumnju, zbog čega ga je i ovaj sud prihvatio kao pravilno i potpuno utvrđeno.

Branitelj optuženih u žalbi navodi da je nepotpuno utvrđeno činjenično stanje u osuđujućem dijelu presude jer nije pribavljen video nadzor, obzirom da su optuženi oglašeni krivim da su krivično djelo počinili na autobusnom stajalištu, gdje postoji veliki broj kamera, čijim pregledom bi se moglo utvrditi da li su se kretali kamioni kojim su upravljali Š.D.2 i Š.D.1 jedan iza drugog, da nisu pribavljeni tahografski listići za kamione, kojim su upravljala ova lica kritične prilike, jer iz ovih dokaza bi se moglo utvrditi da li su optuženi zaustavili kamione kojim su upravljali Š.D.2 i Š.D.1 u isto vrijeme.

Ovi žalbeni prigovori branitelja optuženih ne dovode u sumnju pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja, jer iz iskaza saslušanih svjedoka Š.D.2 i Š.D.1 saglasno proizilazi da su ih optuženi zaustavili u isto vrijeme, a koje iskaze je prvostepeni sud prihvatio u ovom dijelu.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji kantonalni tužitelj u žalbi navodi da prvostepeni sud nije u dovoljnoj mjeri cijenio okolnost da su optuženi kritične prilike preduzeli više alternativno postavljenih radnji izvršenja krivičnog djela Zlostavljanje u obavljanju službe iz člana 182. KZ FBiH i da su pokazali naročitu upornost prilikom izvršenja ovog krivičnog djela, te da su optuženima za navedeno krivično djelo utvrđene minimalne kazne zatvora od 3 (tri) mjeseca kojima se ne može postići svrha kažnjavanja, kao i izricanjem uvjetne osude za optuženog S.Š..

Pobijajući presudu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji branitelj optuženih u žalbi navodi da je izrečena kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 7 (sedam) mjeseci optuženom G.G. prestroga i da je prvostepeni sud raniju osuđivanost ovog optuženog precijenio kao otežavajuću okolnost, te smatra da se svrha kažnjavanja u odnosu na ovog optuženog mogla postići i izricanjem jedinstvene kazne zatvora u kraćem trajanju, ili izricanjem uvjetne osude.

Žalba kantonalnog tužitelja nije osnovana, jer po ocjeni ovoga suda prvostepeni sud je u dovoljnoj mjeri cijenio sve okolnosti koje su pratile izvršenje krivičnog djela Zlostavljanje u obavljanju službe iz člana 182. KZ FBiH, a u vezi sa članom 31. KZ FBiH, za koje su optuženi G.G. i S.Š. oglašeni krivim pobijanom presudom, kao i činjenicu da su prilikom izvršenja ovog krivičnog djela pokazali upornost u preduzimanju inkriminiranih radnji.

Međutim osnovano se žalbom branitelja optuženog ukazuje da je optuženom G.G. utvrđena prestroga kazna za krivično djelo Primanje dara ili drugih oblika koristi iz člana 380. stav 1. KZ FBiH, za koje je optuženi G.G. oglašen krivim. Naime, po ocjeni ovoga suda prvostepeni sud je za krivično djelo Primanje dara ili drugih oblika koristi iz člana 380. stav 1. KZ FBiH optuženom G.G. utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, ali imajući u vidu okolnosti pod kojima je počinjeno navedeno krivično djelo, kao i visinu pribavljene koristi od strane optuženog G.G. od 10 KM, ovaj sud je optuženom G.G. za krivično djelo Primanje dara ili drugih oblika koristi iz člana 380. stav 1. KZ FBiH primjenom odredbi člana 50. tačka b) i člana 51. stav 1. tačka d) KZ FBiH utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca, koja je ispod zakonom propisanog minimuma za predmetno krivično djelo, cijeneći utvrđene olakšavajuće okolnosti po prvostepenoj presudi kao naročito olakšavajuće okolnosti, u smislu odredbe člana 50. tačka b) ZKP FBiH, nalazeći da je ista adekvatna i srazmjerna težini učinjenog krivičnog djela, posebno zbog jako male visine novčanog iznosa koji je pribavljen od strane optuženog G.G. i uzeo kao utvrđene kazne zatvora po prvostepenoj presudi za krivična djela za koje je oglašen krivim i to za krivično djelo Zlostavljanje u okviru službe iz člana 182. u vezi sa članom 31. KZ FBiH kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca, za krivično djelo Krivotvorenje službene isprave iz člana 389. stav 1. a u vezi sa članom 31. KZ FBiH, kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci i optuženog G.G. primjenom odredbe člana 54. stav 2. tačka b) KZ FBiH osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 11 (jedanaest) mjeseci, sa kojom se po ocjeni ovoga suda može postići svrha kažnjavanja propisana odredbom člana 42. KZ FBiH.

Imajući u vidu činjenicu da optuženi S.Š. do sada nije osuđivan, da se radi o relativno mladoj osobi, da je porodičan i otac jednog malodobnog djeteta, sud smatra da će se u konkretnom slučaju i uvjetnom osudom moći postići svrha izricanja krivičnopravnih sankcija koja je propisana odredbom člana 7. KZ FBiH i da radi ostvarivanja te svrhe nije potrebno izreći ovom optuženom bezuvjetnu kaznu zatvora, kako se to neosnovano predlaže žalbom kantonalnog tužitelja, a ta svrha se ne bi mogla postići ni izricanjem uvjetne osude sa utvrđenim kraćim rokom provjere kako se to neosnovano predlaže žalbom branitelja optuženih.

Pobijajući odluku o sigurnosnoj mjeri kantonalni tužitelj u žalbi navodi da je prvostepeni sud trebao izreći sigurnosnu mjeru zabrana obavljanja dužnosti službene osobe – policijskog službenika MUP TK, PS Lukavac, kao i u bilo kojoj Agenciji za provođenje zakona u BiH prema optuženom S.Š., a iz istih onih razloga zbog kojih je ta sigurnosna mjera određena i optuženom G.G., posebno ako se ima u vidu da je optuženi S.Š. kao i optuženi G.G. iskazao posebnu upornost u izvršenju krivičnih djela za koja je oglašen krivim pobijanom presudom.

Ovi žalbeni prigovori kantonalnog tužitelja su osnovani.

Imajući u vidu okolnosti pod kojima je optuženi S.Š. počinio krivična djela za koja je oglašen krivim pobijanom presudom, te svrhu izricanja sigurnosnih mjera koja je propisana odredbom člana 72. KZ FBiH a kojom je propisano da je svrha sigurnosnih mjera otklanjanje stanja i uvjeta koji mogu uticati da učinitelj u buduću ne čini krivična djela, pa kako ni ovom optuženom ni u disciplinskom postupku nije izrečen prestanak radnog odnosa, to ovaj sud

nalazi da postoji opasnost da bi optuženi S.Š. mogao ponovo počiniti krivična djela, zbog čega je cijeneći žalbene prigovore kantonalnog tužitelja osnovanim, preinačio prvostepenu presudu u odluci o sigurnosnoj mjeri u odnosu na optuženog S.Š. tako što je na osnovu odredbe člana 76. KZ FBiH prema optuženom S.Š. izrekao sigurnosnu mjeru zabrana obavljanja dužnosti službene osobe – policijskog službenika MUP TK, Policijska stanica Lukavac, kao i u bilo kojoj Agenciji za provođenje zakona na području Bosne i Hercegovine u trajanju od 1 (jedne) godine,

Iz navedenih razloga, ovaj sud je djelimičnim uvažavanjem žalbe kantonalnog tužitelja i branitelja optuženih, preinačio prvostepenu presudu u odnosu na optuženog G.G., u tački 1.1. izreke te presude u odluci o kazni, tako što je optuženom G.G. na osnovu člana 50. tačka b) i člana 51. stav 1. tačka d) KZ FBiH za krivično djelo Primanje dara ili drugih oblika koristi iz člana 380. stav 1. KZ FBiH, za koje krivično djelo je oglašen krivim tom presudom, utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca, te mu uzeo kao utvrđene kazne iz prvostepene presude za krivična djela za koje je oglašen krivim i to za krivično djelo Zlostavljanje u obavljanju službe iz člana 182. u vezi sa članom 31. KZ FBiH kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca, za krivično djelo Krivotvorenje službene isprave iz člana 389. stav 1. a u vezi sa članom 31. KZ FBiH, kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci i optuženog G.G. primjenom odredbe člana 54. stav 2. tačka b) KZ FBiH osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 11 (jedanaest) mjeseci, a u odnosu na optuženog S.Š. preinačio presudu u odluci o sigurnosnoj mjeri i na osnovu odredbe člana 76. KZ FBiH prema optuženom S.Š. izrekao sigurnosnu mjeru zabrana obavljanja dužnosti službene osobe – policijskog službenika MUP TK, Policijska stanica Lukavac, kao i u bilo kojoj Agenciji za provođenje Zakona na području Bosne i Hercegovine u trajanju od 1 (jedne) godine, a sve u skladu sa odredbom člana 329. ZKP FBiH, dok je u ostalom dijelu prvostepena presuda ostala neizmijenjena.

Zapisničar
Amela Pašić, s.r.

Predsjednik vijeća
Samir Jusičić, s.r.